

“El treball de Juanpere és un elogi permanent a la dualitat, intel·lectual i processual, intrínseca a la feina de taller”, assegura la comissària de l’exposició, Teresa Blanch

La veu de fons de l’escultura de Salvador Juanpere, al Museu de Montserrat

La mostra *Imatge i semblança* es pot veure l’Espai d’art Pere Pruna fins el 28 d’abril de 2019

Montserrat, novembre de 2018. L’Espai d’art Pere Pruna del Museu de Montserrat (MDM) presenta fins al 28 d’abril de 2019 la mostra de l’escultor **Salvador Juanpere** (Vilaplana, Tarragona, 1953) *Imatge i semblança*. Comissariada per **Teresa Blanch**, aquesta exposició posa l’accent en l’acte iniciàtic, de confluències indefinibles, que té a veure amb la disposició a crear i les seves problemàtiques inherents. Es tracta d’una exposició formada per onze obres, entre instal·lacions – dues d’elles creades especialment per a aquesta exposició-, en pedra,

formigó, fusta, materials diversos i dibuixos.

Una de les dues obres realitzades expressament per a la mostra *Imatge i semblança* és la instal·lació inèdita feta amb catorze pedres provinents de la pròpia muntanya de Montserrat, *Aquell que talla escultures no fa sinó accelerar l’esbocinament de les muntanyes*, que evoca unes paraules que Marguerite Yourcenar posa en boca de l’escultor renaixentista Miquel Àngel. “La mirada de Juanpere sobre la serralada de Montserrat no podia quedar aliena a les seves freqüents disquisicions sobre la doble condició destructiva-constructiva respecte a la natura que conté l’acte de la creació. Les plaques d’acer amb la frase explícita s’incrusten dins mateix de cada pedra; sembla que serren la muntanya en un curiós joc metalingüístic amb la denominació *mont-serrat* i, sobretot, apel·len a la idea de posar la primera falca i obrir la pedra per abordar l’acció creadora”, afirma Teresa Blanch.

Als inicis de la seva carrera artística apareix l’interès per Caravaggio, a qui ja va retre homenatge en una pintura de 1977. En aquesta exposició reprèn aquest interès amb una cita sobre la pintura *Sant Jeroni penitent* del Museu de Montserrat. Juanpere extreu de la foscor barroca l’esquema essencial de la imatge amb un petit dibuix transferit al bell mig d’un fons blanc impol·lut de la mida exacte de la famosa pintura. Als peus del dibuix, una espasa emergint d’un gran bloc de marbre porta la inscripció *Nec Spe Nec Metu* (“sense esperança, sense por”), un lema d’Isabella d’Este que Caravaggio va fer seu i que dona nom a l’obra. Juanpere mira l’home en petit que hi ha darrere les grans figures del passat. De Sant Jeroni posa èmfasi en les mans sàvies solcades pel treball al sol, com serien les d’un pagès, i en els dos cranis com a recipients de vida i mort de les idees. Del gran pintor barroc en rescata una eina personal, mundana: l’espasa que acompanyava Caravaggio per defensar-se en les múltiples contingències de la vida quotidiana. A l’entendre de

Juanpere, la frase inscrita en la fulla de l'espasa "encoratja a encarar, abordar i defensar-se de causes difícils, malgrat que cada home és un petit àtom dins l'univers".

El treball de Salvador Juanpere fa una mirada intensa al fet mateix de la creació artística. "M'interessa fer escultura i art contemporani, però sempre fent una ullada al que ens ha precedit; una mirada àmplia que en el nostre present ens faci destil·lar una manera nova de veure les coses, i els cànons de l'art", afirma l'artista, que assegura que el seu treball "es fixa molt en el sistema processual de l'escultura". Per això, la seva obra pot tenir influències des d'artistes barrocs, fins moderns i contemporanis. La llarga trajectòria escultòrica de Salvador Juanpere està marcada per fortes interrogacions sobre la raó de ser de l'escultura, que combina amb un gran respecte pels escultors agosarats que l'han precedit, dels quals n'extreu pensaments, comparteix idees sobre quin seria l'origen de la forma i especula amb ells, amb filòsofs i escriptors sobre les complexitats d'aquest ofici. Amb l'objectiu de relativitzar la pretesa genialitat del quefer artístic, ha traçat un mapa conceptual de tot allò que l'envolta i fa aparèixer un interessant món subjacent al fet escultòric, que deixa de ser secundari per crear-ne imatges poètiques. Juanpere aconsegueix donar categoria escultòrica tant als suports matèrics com als conceptuals en tractar-los com a subjectes representables. El treball de Juanpere és un elogi permanent a la dualitat, intel·lectual i processual, intrínseca a la feina de taller de l'artista.

Salvador Juanpere

Salvador Juanpere (Vilaplana, Tarragona, 1953) s'inicia com a dibuixant i pintor a Reus, fent la seva primera exposició el 1976 al Centre de Lectura. Estudia a la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona, on es doctora el 2003 i on ha exercit com a professor d'escultura durant vint anys, fins al 2018, compartint docència amb l'escola Massana, fins al 2005. Pertany a la generació d'escultors que irromp amb força a l'escena catalana als anys vuitanta, donant un gir a l'escultura primer amb materials directament extrets del medi natural confrontats a materials sintètics (*Vestigis*, Espai 10, Fundació Miró, 1980) i, més endavant, amb fusta, pedra i fosa evocant formes vegetals o fòssils. El 1992 instal·la l'escultura pública *Columna rostrata* a Terrassa i el 1994, *Nucli* a Reus. L'any 1996 fa l'exposició individual *Paradigma+-* al Palau de la Virreina de Barcelona i el 2002 guanya el XXXI Premi Julio Antonio d'escultura al Museu d'Art Modern de Tarragona (MAMT), amb l'obra *Teoria de...* El 2003 instal·la l'escultura *Beyond* al parc d'escultures de Gyeonggi (Corea del Sud); el 2005, l'escultura *135 Vectors* al Parlament d'Edimburg, i el mateix any guanya el Premi d'escultura de la Fundació Vila Casas. El 2008 realitza la instal·lació *Viatge global, viatge local, viatge personal* per a l'estació de Roquetes dins el projecte *Art públic al Metro de Barcelona* i el 2011 presenta l'exposició *Tributum* a la RAER de Roma. Els seus treballs han pres un fort registre conceptual i s'interessen pel metallenguatge poètic de l'escultura i la seva reflexió instrumental i processual. Des de l'any 1980 ha realitzat quaranta exposicions individuals i ha participat en un gran nombre de col·lectives. Té obra a diverses col·leccions públiques i privades.